

ВПЕРЕД!

РОБІТНИЧА ГАЗЕТА,

орган української соціалдемократичної партії.

Виходить кожного дня о 3. год. пополудни.

Ціна примірника у Львові й на провінції:

== 40 сот. ==

Місячна передплата з пересилкою 10 К.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І АДМІНІСТРАЦІЇ:

— „ВПЕРЕД“, ЛЬВІВ, ВУЛИЦЯ РУСЬКА Ч. 3., —

I. поверх.

Пролетарі всіх народів єдналися!

На розказ Начальної Команди В. П. видаємо нашу газету крім звичайного нашого українського письма — також і латинськими буквами. Розказови сьому повинуються тільки з konieczности, бо не хочемо позбавити наших читачів свого рідного слова.

Так думає пролетаріат цілого світу!

Війна не є роботою на замовлення, як собі гедав Вільгельм II., Николай II., чи Кіченер. Не те, що мовляв, вийду, побю, зроблю мир і копець. Так могло було бути в середовіччя часів, коли не було горожан, а були піддані; такі піддані, що ніби коні йшли тегнути плуг, а хазяї, коли хотів, тегав й до стайні їх завів.

Вільгельми, Миколаї і Францішки запізно були вродилися і не поняли були того, що ми не живемо в часах підданства, а в часах горожанства. Таку саму помилку роблять панове націоналісти, панове слуги капіталістичного ладу, ті панове, що вважають мужика й робітника за своїх слуг до сповнавання їх забаганок.

Через те знову скажемо, що панове Вільсони, Клеманси, Фоши, Бонари Лапи, Денікіни, Дмовські і багато других запізно вродилися, коли думають, що коли вони посиділи з тронів панів з божої ласки, то на тім вже кінець; що тепер буде їх панування, що буде панування панів з ласки золотого теляця. Помилуються, коли думають, що вони самі вийдуть до одного стола, поють, поїдають, розпарцелюють Європу, як те роблять діди і спекулянти землею, та й копець на сім.

Ні, панове поклонники золота, ви помилилися! Робочий народ, коли йшов проливати свою кров, коли клав свої голови протягом чотирох літ, а ви збирали золото за його плечима, сказав собі, що тепер він мусить завести в себе порядок дома; мусить завести такий лад, щоби міг спокійно жити не в голоді, не в холоді; мусить забезпечити себе від того, щоби знов хтось не проливав його крові і збирав золото за його голови; мусить завести демократичний лад різних горожан, різних політично і економічно.

Робочий народ Росії, України, Німеччини, б. Королівства Польського, Угорщини, австрійської Німеччини і других країн робить се. А пані-буржуазія, що запізно вродилася, думає, що той рух здобуття повного горожанства для всіх можна спинити карними експедиціями. Думають, що карною експедицією на Україну, на Росію, на Німеччину і т. д. заспокоять кроваві страсти матерей і батьків, що фразою ратування „стану посідання“ заплатять ту бездонну руїну панської війни.

Робочий народ знає, що попередню війну завинили пані і робочий народ знає, що тіж лани продовжують теперішню війну лише і то виключно лише за свої інтереси і проти інтересів робочого народу. Робочий народ цілого світу кожного дня скінчивши сю війну, колиби буржуазія полишила йому рішати про те. Але коли буржуазія грозить карними експедиціями, коли буржуазія не хоче признати рівності національної, культурної, політичної і економічної всім працюючим головам, то робочий народ змушений вести сю війну доти, доки буржуазія не спаяється. Буде вести її до останніх конвенцій.

Здобути або дома не бути, сказали робочі маси цілого світу. І ані мирова конференція, ані карні експедиції не зломлять цієї постанови. Через се війна буде тягнутися ще довго-довго, тягнутися доти, доки не щезнуть класові різниці, доки не щезне той запальний льонт опанованих і пануючих, доки пануючі і опановані не стануть рівними горожанами-товаришами.

Так думає робочий народ цілого світу!

Революція і контр-революція в Польщі.

II.

З вибухом всесвітньої війни підняв Пілсудський клич війни проти царату. Легіони, сотворені ним — се було здійснення його завітної думки збройної боротьби проти царського наїзду. Се було продовження цієї боротьби, яку ППС. розпочала в 1905 р., творячи свої боеві організації.

Буржуазія польська суспільність мовчки, з острахом, з нехиттю або ненавистю дивилася на сей революційний, очайдушний почин Пілсудського. В першу річницю воєнного виступу польських легіонів проти царату писав Пілсудський в розказі до своїх жовнірів: „Nie stał za nami naród, nie mający odwagi spojrzeć obłzrym wypadkom w oczy i oczekujący w biernej neutralności jakiejś dla siebie od kogoś gwarancji“, — та додав: „I teraz po roku wojny, jak w początku, jesteśmy tylko awangardą wojenną Polski, a także jej awangardą moralną z umiejętnością zaryzykowania wszystkiego, gdy ryzyko jest konieczne“ (6. серпня 1915 р.).

Пів століття царської неволі омотало польську політичну думку, принизило її лет, — пригасив жар і огонь революційних поривів. Королівство польське прийняло мовчки зазив речника ППС. до збройного бою за самостійність рідного краю*).

А проти моральної авангарди польського народу виступила польська контрреволюція; польські легіони назвали „д. к. легіонами“ і, буючи покляні перед царським маніфестом Николая Николаевича, розбивала революційну акцію Пілсудського**).

Клевета, кишена на революційний почин Пілсудського була смішна і нікчемна. Адже з таким самим правом можна було сказати, що великий італійський революціонер Гарібальді став прислужником-трабантом Наполеона III. та савойської династії, коли разом з ним виступав на чолі своєї „тисячки“ до „визвольного бою проти найбільшого ворога і гнобителя рідного краю, Габсбурської Австрії.

Та почин Пілсудського, його революційне значіння зрозуміла й відчула красна частина польської суспільности, — передовсім молодіж — і польські легіони підняли на ново прапор визвольної боротьби під проводом знавидженого контрреволюцією польського конспіратера ППС.; де далі шораз те яснійше ставало значіння цієї боротьби проти царату.

І сим разом доля судила інакше, чим у часах першої революції 1905—6 рр. Царат не вдержав огневої революційної проби всесвітньої війни. Царат завалився, а з ним разом завалилась польська контрреволюція; вперше усміхнулось щасте польським революціонерам.

Та перемога польської революції не була така швидка і така легка; поволі хиталась і розпалась давня тюремна будівля. Два роки важилась і хиталась доля польського народу. Від перших розгромів царату в літі 1915 р. минули трохи що не два роки, поки царат остаточно завалився.

Настали часи німецького окупаційного режиму. Царське панування над Вислою скінчилось. Та все ще непевною була будучність; все ще люди, прирвані до царського ярма, лякалися, що вернутись давні володарі. Довголіття неволя опутала Польщу гіпнозом.

І тут показалося, чим було діло Пілсудського, чим був революційний почин польського соціалістичного пролетаріату.

*) Далекі від націоналістичного фарисейства, ми — українські соціалісти мусимо тут пригадати, що зовсім не краще поставилася закордонна Україна супроти царату. Тільки, що українська Хайрона була два століття тому назад, — в 1709 р., коли в польській бою царат задавив „мазепиство“, самостійну, вольну Україну.

**) Справа т. зв. Східного легіону, який розбив на пн. Цесарський і Сварбек, представлена докладно у вшепольським органі „Zjednoczenie“, що під царським московським режимом виходив у Львові та клеветами обкидав діло Пілсудського (стаття М. Павліковського).

Тут показалося, чи се трабант центральних держав, чи речник польської визвольної думки станув на чолі боевої акції, зверненої проти царату.

Німецька окупація — перемога німецького імперіалізму — принесла визволення Польщі з ярма царського самодержавія, принесла визволення Польщі; визволення — з московсько-царського рабства. Та німецька окупація займала Польщу як колонію, — і як колоніальну країну правила Польшею через цілі два роки. А як виглядає колоніальний режим, як виглядає колоніальна управа імперіалізму, про се ми знаємо дуже добре. І занадто добре відчула сі благодати колоніального режиму Польща.

Безпощадне і немиле ківечення господарчого життя, промислу й торгівлі в Польщі, воєнний режим, воєнні виняткові закони й постанови*).

Все те до глибини душі бентежило й обурювало польську суспільність.

І тут виявилася в цілій повні провідна думка польського соціалістичного пролетаріату, революційна думка ППС. — тут в розріз з німецьким імперіалізмом станула політична думка польських легіонів, репрезентована Пілсудським.

Ніколи трабантами центральних держав не були легіони польські, творені під проводом ППС., під проводом Пілсудського; провідною думкою їх була воля і самостійність рідного краю.

І коли на сю самостійність налягала тяжка рука німецьких союзників, що з союзників перемінювались в „окупантів“, в „наїздників“, — тоді проти сього нового наїзду виступив речник новочасної польської революційної думки, Пілсудський.

М. Ганкевич.

Завдання громади.

(Новунальна політика.)

1. Республіка і громада.

На означення громади можна вжити різних понять. Під громадою можна розуміти гурт людей якоїсь народности, гурт людей з певними означеними стремліннями, якусь частину суспільства взагалі і т. д. Ми ось тут будемо говорити про громаду в географічній поняттю, себто громадою будемо вважати ту частину суспільства, що осіла в певній околиці землі, побудувала собі хати, чи інші сховища перед непогодою, та живе разом, звязана в часті родинними а в часті господарськими, чи то культурними інтересами, без різниці народности, чи віросповідання. Такі громади мають у нас назви сіл або міст.

Про повстання громад і про те, як якась певна сума громад витворила державу, не будемо говорити, бо те не є нашою метою на отсім місци. Ми відразу приймемо, що якась скількість громад творить державу і та держава могла мати царя, короля, князя, могла бути монархічною, або республікою, і то республікою аристократичною, або демократичною. З республік відразу перейдемо до демократичної республіки. Демос, — греське слово, — значить нарід, себто демократична республіка, якою править сам нарід. Наша українська Республіка є (в отсю пору) демократичною республікою.

Нарід не править нею просто а посередню, себто вибирає при помочи тайного, безпосереднього, рівного, пропорціонального й без різниці пола голосування найвищу республіканську раду, яку назве парламентом, чи соймом, чи державною радою, чи як там і та рада буде правити цілою державою. Та рада вибере з поміж себе міністрів, чи так званих державних секретарів і або вона або цілий нарід вибере ще одного президента, а сей президент разом з вибраними міністрами будуть мати обовязок переводити в життя ті всі постанови, які ухвалить найвища рада.

*) Виняткові воєнні постанови — ах тепер, в часах найновішої польсько-української війни, річ зовсім не нова; се традиційна спадщина мілітарному всесвітній війни..

В такій республіці всі горожане є рівними горожанами під оглядом політичних прав. Але чи вони будуть рівними під господарським оглядом, те покаже аж сам наш нарід, чи він спосібний вибороти собі те, чи ні. Колиж особні горожане є рівними, то громади, себто суми таких горожан, як збірні одиниці, є також між собою рівними.

В монархічній державі громади, як збірні одиниці підданих горожан під волю монарха, були такимиж самими підданими, як їх горожане. Монарх, чи цар, мав право встрявати в життя своїх підданих і він при помочи іменованих ним самим міністрів, а ті знов при помочи іменованих ними урядниками мали право втручатися в життя поодиноких підданих і їх громад. Могла громада своїми десятками тисяч голосів вибрати собі одного начальника громади, то їх всіх голоси разом не були стільки вартісними, як голос одного урядника, хочби він був дурніший від котрого небудь горожанина; бо коли такий один урядник (староста, чи начальник) не хотів того начальника громади, то ті десятки тисяч голосів підданих не значили нічого, — вони мусіли вибирати другого начальника громади, якийби подобався тому панови урядникови. Так само встрявали ті панове в хазяйство цілих громад. Приміром хотіла громада завести в себе водопроводи і десятки тисяч громадян, що вложили своє довіре в руки своєї громадської ради, згодилися на те, щоби та рада збрала дорогою податку означену суму грошей на водопроводи, то знов один іменований урядник мав право перечеркнути пером волю цілої громади, бо він був мудрішим від цілої громади (так здавалося йому). Контроль в монархічній державі йшла аж так далеко, що навіть котролювалося те, що думає підданий. І коли підданий сказав часами немиле слово для наставленого пана, то зараз настановлений тим паном жандарм сковував підданого, як дикого звіря і замикав від ключ, як небезпечну одиницю.

В демократичній республіці підданих немає, а є вільні й рівні горожане. Через те й громада, як спілка вільних горожан, є вільною. Через те саме становище громади в державі зівсім не те, як в монархічній державі. Вибрана громадою громадська рада не потребує ніякого затвердження від яких будь властей, хіба тільки провірення, чи вибори відбулися після вказівок, назначених державним виборчим законом. І те провірення наступає лише тоді, коли частина громадян скаржиться, що вибори відбулися неправильно. Хто те провірює, чи суд державний, чи хтоинший, про те не говоримо, бо се належить до завдання держави, а ми маємо обговорювати завдання громади.

Українська жінка в хвилині творення української держави.

В яким стані застала українську жінку історична хвилина творення української держави? В відповідь на се питання треба відрізнити українські землі бувшої російської імперії від українських земель бувшої австро-угорської монархії.

Справу визволення і рівноправності жінок на російській Україні підготувала загальна еволюція жіночого питання в Росії.

Жінка в Росії вже давно — важкими жертвами — виборола собі право на рівноправність з мущиною. Вона здобула собі право до вищої освіти, право до публічної служби, вона на рівні з мущиною брала участь в революційній боротьбі. В Росії вже давно відчинено для жінок університети (хоч з деякими обмеженнями), а крім того студентка з Росії була чи не першою появою на заграничних університетах. В Росії жінки на становищі лікарки, фельдшерки, акушерки, в земській службі, в журналістиці є появою, яка вже давно стала самозрозумілою.

В російських політичних партіях жінка бере участь на рівні з мущиною, а постаті жінок, що поклали своє життя в революційній боротьбі з царизмом, остануть на все якими образами в історії.

І коли на території царської імперії побідила революція, повна рівноправність жінки була тут самозрозумілим наслідком попереднього розвитку. В державах, які повстали на руїнах царської імперії, з окрема в Великоросії і в Українській Народній Республіці, жінки в усіх областях публічного життя заняли рівноправне місце. Характеристично, що підчас революції і в стадії творення нових державних організмів навіть не відіграли особливої ролі окремі жіночі організації. Жінка в сім творчій процесі брала участь як рівноправний член загальних політичних організацій.

Ся загальна еволюція жіночого питання в Росії рішила також про положення жінки в Українській Народній Республіці. Тут жінка не потребувала окремо боротися за визволення і рівноправність, бо се принесла їй побіда революції.

І задача свідомої Українки в закордонній Українській Народній Республіці полягає з одної сторони на тім, щоб оборонити здобутки революції, з другої на тім, щоб нааналізувати загаль інтелігентного жіноцтва, серед якого українська національна свідомість менша, ніж серед мужеської інтелігенції. Очевидно при тім треба нести національну, політичну й суспільну свідомість між жіночі народні маси.

В Галичині — в зв'язку з загальним положенням в Австрії — здобутки жіночого руху значно менші. Коли ходять о висшу освіту, то гімназії доступні для дівчат тільки від недавня, тай то надія їх приватного характеру й високих оплат тільки для багатших, в університетах доступні тільки два факультети — філософський і медичний, тай то з філософським майже не можна знайти відповідного заняття. В публічній службі доступні для жінок — поза народними школами — тільки низші маніпуляційні посади. При тім загальний настрій для жіночого руху байдужий, коли не ворожий.

На українській жінці в Галичині відбиваються крім того загальне положення українського народу. Коли доступ до освіти, до публічної служби замкнений або утруднений Українцям взагалі, то тим більше українській жінці.

За те національна свідомість українського жіноцтва в Галичині — як серед інтелігенції, так і серед народної маси — є загальна, вимагає

вона тільки поглиблення в політичній і в культурній напрямі.

Є се основа, на якій можна будувати далі, стараючися українську жінку втягнути в круг національних, політичних, культурних і соціальних інтересів, міродатних при будіванню української держави.

Хоч українська жінка в Галичині, як політичний чинник не відіграла більшої ролі (українські жіночі організації не постаралися навіть о заступництво в Українській Національній Раді), однак тимчасовий основний закон про державну самостійність Західньо Української Народної Республіки признав жінці виборче право (активне й пасивне) на рівні з мущиною. Сим, покладено для визволення і рівноправності жінки головну основу, на якій можна буде будувати далі.

В сім будівництві велику користь для жіночої справи приносить вплив закордонної України, — особливо, коли всі українські землі зедіняються в одну Українську Народню Республіку.

М—я.

Независима Україна.

По двох місяцях скаженої кампанії цілої польської преси проти Українців — побачили ми першу статтю, що тверезо подивилася правді в очі.

Перша стаття, що признає Українців і безбожевільного, дикого шовінізму обговорює українсько-польські відносини та справу Української Народної Республіки.

Під повисшим наголосом містить „Narzędz” вступну статтю, в котрій подаючи відомість про заняття Києва військами Українського Директоріату, пише, що слідує:

„Тріумф українського народного табору мусить бути великою несподіванкою для польської суспільности, яку польська преса удержувала в переконанню, що на бувшій російській Україні в дійсности Українців „нема”. Сей погляд опирався головню на інформаціях українських Поляків, які були заінтересовані в удержанню при власті російської чи зрусифікованої великої власности і великої буржуазії.

„Захоранне коаліції супроти українських сторін заслугоує на особливу увагу. Від довшого часу польська реакційна преса алярмує без перестанку суспільність відомостями про війська коаліції, які вже висіли або висідають в українських пристанях в цілі підняття великої акції для відбудови Росії. Тимчасом показалося, що ціле се робленне настрою було безличним гумбогом. Ані один французький ні англійський багнет не станув в обороні Скоропадського. Зі сторони антанту не зроблено навіть натиску на Німців, щоби вони згідно з постановами переміра — лишили свої війська на Україні для охорони правительства Скоропадського аж до прибуття коаліційної армії. З сього постукування слідно, що в коаліції поза Францією ніхто не думає про реставрацію Росії. Для такого підприємства останніх, події на Україні є нечуваним ударом. За Скоропадського Україна була головним прибіжником всіх розбитків російського націоналізму. Для кампанії проти большевиків

Читайте і не смійтеся!

Вільсон дня 8. I. 1918. в своїй 13. точці сказав:

„Треба утворити незалежну польську державу, яка мусить містити в собі області безсумніву заселені в більшості польською людністю”.

Вільсон дня 12. II. 1918. в своїй 2. точці сказав:

„Народи та території не можуть бути перекинені, як предмети або кости до гри зпід власті одної держави під власть іншої...”

Статистика університетського Поляка п. Ромера каже, що:

Поділлі містять в собі 80-8 проц., словами: вісімдесять цілих і вісім десятих процентів Українців, 2-3 проц., словами: два цілих і три десятих процентів Поляків (вже з тими Поляками, що лише є латинського обряду і моляться по польськи, а говорять по українськи. Пр. Ред.), 12-3 проц. Жидів, 3-30 проц. Росіян і 1-3 проц. інших народів.

Коли ви, шановні читачі, перечитали досі, так заверніться і ще раз прочитайте, щоби ви не помилилися в словах Вільсона і статистиці п. Ромера.

Ви вже се зробили, отже читаймо даліше. „Gazeta Lwowska” ч. 274. з дня 20. XII. 1918. пише:

„W myśl zasad Wilsona.”

Prasa zagraniczna przynosiła w ostatnich czasach kilkakrotnie wieści o wschodnich granicach przyszłego Państwa Polskiego, dodając — na podstawie pewnych informacji — że sięgać one będą po Kamieniec Podolski włącznie.

Sprawiedliwie sądząc, inaczej wytknąć ich niepodobna.

Polscy mieszkańcy Kamieńca nie wątpią, że Królowa polskiej Korony zwróci twierdzą kresową Polsce.

Читайте даліше і навіть не моргайте!

„O ile tak się stanie, stanie się zadość idei sprawiedliwości, spoglądamy więc z pełną otuchą i ufnością w niedaleką przyszłość.”

Читачу! Ми Українці казали і ще раз казали та навіть не заікувалися при тім, що Познаньщина належить Полякам, бо статистика каже, що:

Познаньщина має 61 проц. Поляків і 38-4 проц. Німців. І нам не дивно, коли „Wiek Nowy” ч. 5270 з дня 20. XII. 1918. пише:

„Ważny zwrot.”

„w Poznaniu szują się Niemcy jeszcze silnymi, urządzając tłumne manifestacje i powołując się na szczytne hasła Wilsona dla sankcjonowania największej zbrodni, jaką znają dzieje nowożytne. Jest to rzeczywiste szczytem perfidji, lub objawem zupełnego obłędu politycznego, jeśli politycy niemieccy powołując się na zasady Wilsona, chcą utrzymać status quo”.

Правда, читачу, як те мусить боліти наших сусідів Поляків, що Німці нехтують „szczytne hasła Wilsona” для „sankcjonowania zbrodni”. І певно те є „szczytem perfidji” і „obłęd polityczny”.

Але ми возьмим знов Поляка за свідка: возьмим пана Ромера, щоби він видів, що ми не смі-

ємося. Той свідок каже, що східня Галичина має: 74 проц. словами: сімдесятьчотири процентів Українців, 12 проц. словами: дванадцять процентів Поляків, 13 проц. Жидів і 1 проц. Німців. — Прошу тебе, читачу, повтори собі ще раз ці числа та пригадай ще попередних 80 проц. Українців Поділя.

Так, шановний читачу, ти вже повторив собі, отже читай даліше „Gazet u Lwowsk y”, ч. 274 з 20. XII. 1918 стаття:

„W myśl zasad Wilsona.”

a polscy mieszkańcy Kamieńca nie wątpią, że Królowa polskiej Korony zwróci twierdzą kresową Polsce.

W dyademie, którego najcenniejsze kamienie stanowią: Warszawa, Kraków, Lwów, Wilno, Poznań i Cieszyn — nie może zabraknąć i kresowego Kamieńca Podolskiego”.

Тепер, читачу, просимо тебе, повтори собі останні два уступи „W myśl zasad Wilsona” і навіть не питай, чи те написане „w myśl zasad Wilsona” чи властиво зробить те „Królowa polskiej Korony”.

Ти, читачу, не думав при тім нічого, не сміявся і навіть не рухав раменами, бо ти мусиш ще раз читати з „Wieku Nowego” ч. 5270: „powołując się na szczytne hasła Wilsona dla sankcjonowania największej zbrodni, jaką znają dzieje nowożytne. Jest to rzeczywiste szczytem perfidji lub objawem zupełnego obłędu politycznego...” і т. д.

Правда, читачу, ти навіть не скривився при тім?!

Україна творила операційну підставу. Армія ген. Денікіна лише через Україну може заосмотритися в серединки до боротьби. Упадок Скоропадського ставить сю армію просто в фатальне положення. Шанси зусиль до створення на ново великої Росії є тепер дуже невеликі.

Для Польщі такий оборот є незвичайно корисний, бо відбудова Росії була би убійною для вільного розвою, а навіть існування Польщі. Помимо оружної боротьби з Українцями за східну Галичину і многократно усправедливленого обурення по причині українських метод боротьби, польська суспільність не повинна забувати, що незалежна Україна відповідає найжизненішим інтересам Польщі. Одною з найважливіших цілей польської заграничної політики мусить бути порозуміння з незалежною Україною, при сальвуванні „слухних прав Польщі“.

Перестарілі відомости.

Сими днями польські газети подали кілька звісток урядової ПАТ. про полії на території України, а саме про зайняття Жмеринки військами згоди, про виступ Німців проти Петлюри, про висилку військ антанті на Україну, про намічене російських повновласників (від цілої бувшої Росії) на мирову конференцію, про прибуття англійської флотії до Одеси і т. д. Всі ці відомости зачерпнуті з газети „Новости Дня“ з 25. листопада с. р.

Зайвим буде вказувати на їх немилосерну перестарість, бо з того часу минає вже майже місяць, а за місяць в теперішніх часах стількіх змін, що всякі передмісячні звістки мають хіба історично-архівальну вартість. До того ж слід би знати, що „Новости Дня“ були (кажемо „були“ тому, що з 30. листопада зовсім перестали виходити) т. зв. інтелігентських утікачів із совітської республіки, та з переборщеною набожністю нотували й самі творили такі звістки, котрі хоч в мрії наближували б тих утікачів до „єдиної, неделимої“.

Всенімецький зїзд Жовнірських і Робітничих Рад.

Берлін 16. грудня. Нині розпочався тут зїзд відпоручників німецьких Робітничих і Жовнірських Рад. Всіх членів зїзду є 450. Присутні є всі члени Народного Комісаріату, теперішнього правительства Німеччини. На деннім порядку стоять: Звіт виконавчого Комітету Рад, звіт Народного Комісаріату і як третя точка: установчі збори чи система Рад. На президента вибрано тов. Лайнерта, сторонника Еберта і Шайдемана. Також до інших комісій вибрано сторонників більшості. Звіт виконавчого комітету складав тов. Міллер, касовий звіт тов. Майнц.

Предсідник Народного Комісаріату тов. Еберт сказав: „Одним рішучим ударом повалили ми се, що через літа зморшавило. Ми пірвали неволю. Королі пішли проч. Після слів Жореса республіку буде становити народ королів. Право народу стане основним законом німецької держави. Республіка лише тоді виповнить до ядра свою задачу, коли усуне не лише панів, але також визискувачів. Сю дійсно гігантську задачу не можливо сповнити, як кожний після своєї думки буде ділати. Лише сильна, одноцільна воля може поконати трудне положення. Робітничі класи не стерпять, щоб безлад, розведення, самовільне позбавило її здобутків революції. Провізоричне правительство, аж до зібрання Установчих Зборів має підпорядковуватися державному конгресови Рад. Союз Робітничих і Жовнірів має запоручити єдність Німеччини, єдність народу і одноцільність правительства. В будучині Німеччина може бути лише правовою державою. Се є домаганням цілого народу, се був змісл революції. Панування насилля зіпсувало нас. Ми більше не стерпимо насилля, звідки би воно не походило. Побідоносний пролетаріят не заводить класового панування, а лише поконує старе панування класу, на його місце вводить рівність. Демократія і Установчі Збори дають запоруку для остаточної перемоги над пануванням самоволі. Збудуймо тут діло свободи і демократії. Тоді Німецька Народна Республіка може спокійно дивитися в щасливу будучину“.

Підчас засідання зібралось перед палатою послів багато тисяч безробітних, під проводом Лібкнехта і Розі Люксембург. До сих мас — промовив з балкона палати тов. Лібкнехт. Безробітні вибрали депутацію, яка удалась на салю засідань. Один робітник виступив на трибуну і від імени зібраних перед палатою заявив, що робітництво Берліна не бажає скидати установчих зборів, але вся власть має остільки в руках робітничих і жовнірських Рад і має бути заведена диктатура пролетаріату. Сю заяву прийнято до відома. Зїзд ухвалив, що не можна допустити до участі в нарадах тов. Лібкнехта і Розі Люксембург, котра мала мати реферат про соціалізацію

середників продукції. Дальшу нараду відложено до слідуячого дня.

„Невдатна атака на Львів“.

Краківське „Новое Время“, що виходить під назвою „Głos narodu“, подає дивоглядну звістку про скомбіновану атаку на Львів нічю з 10 на 11 с. м. „На щастє — каже інформатор „Głos narodu“, повелось польським властям в час відкрити і звести в нівець заговор. Супроти того атака на Львів обмежилася лиш до удару Українців зовні. Українців, котрі не одержали підмоги від перебуваючих у Львові союзників, відперто“. Дальше говориться про апокаліптичну відомість, немов то кожний український жовнір під Львовом одержує 100 К денної платні.

Ми навели сю дику відомість не на те, щоб її простувати (до сього покликані інші органи!), лиш на те, щоб навести одну аналогію з минулими.

А саме: у вересні 1914. підчас російської окупації відбувся у Львові маленький погром. Краще кажучи, не погром, а „забавка“. Про правдивий погром тоді не мали ми ще поняття. Говорили про 7 трупів, але тільки говорили, бо їх ніхто не бачив. Козаки переїхалися вулицями міста, постріляли трохи в повітря, російська влада сконфіскувала три камениці при вул. Валовій, і на тім покінчилося. Правда, ми були непривичні навіть до таких забав, тому страшно охали і ахали. Будучина була закрита перед нами. Життя полило своїм нормальним руслом. Містом проходили добродушні салдати, виспівуючи і вигукуючи, городові бавились з дітьми, лиш жандармерія починала мишкувати за „коварними“ Українцями. По двох днях ми й забули за „погром“. Якеж одначе було наше здивування, коли за кілька днів довелось нам читати в „Нов. Вр.“ кореспонденцію зі Львова? І чого тільки ми там не вчитали? Українці і Поляки збунтувалися, був широко розгалужений заговор, леда хвиля мало вибухнути загальне повстання, польські легіоністи устали скоростріли коло касарень, але — кажучи словами — „Głos narodu“ — „na szczegóły powiodło się władzom sprzysiężenie na czas odkryć i udaremnić“.

Стількі саме правди і в невдатній атаці на Львів — з тою різницею, що „Прикарпатская Русь“ стидалася повторювати нісенітничі „Нов. Вр.“, а „Gaz. wiecz.“ робить те залюбки. ф.

Виселенці.

Відень, 10. грудня 1918.

Серед воєнної заверюхи, яка огорнула східно-галицькі землі, забувається на інші важні події, на які мимо всього, належало би звернути увагу.

Чи знаємо серед яких обставин доводиться повертати нашим жовнірам домі, або якого гаразд зазнають ті виселенці, котрі не мали спромоги повернути до тепер в свої сторони?

Отсе друге питання хочу порушити, щоб отворити очі на те невідрадне положення наших галицьких та буковинських виселенців. Розкинені по всіх краях бувшої австро-угорської держави опинилися виселенці в різних державах і так в чесько-словацькій, австро-німецькій, полуднево-словацькій і т. д.

Харчові відносини в західних краях дуже важкі, проте не диво, коли ті новоутворені держави стремлять до усунення всіх чужих горожан. І так чесько-словацьке правительство наміряло видалити всіх виселенців ще 15. листопада. Завдяки усильним заходам правительства і уповноваженого заступника Західно-Української Республіки, як також послів Райцеса і Штрахера, жидівських Рад Національних у Празі і Відні удалося продовжити їх побут до 15. грудня.

А тепер питаю: Чи можливо є тим бідакам вертати домі серед такої студени і таких важких умов домі?

Серед ліпших умовин живуть виселенці в горішній і долішній Австрії. Речинець видання, установлений на 9. листопада, відложено на пізніший час. Одначе мало вийти зарядження здержання виплати виселенецьких причинків. Зарядження те на разі здержано. — Українське правительство зобов'язалося повернути Австрії, Чехо-Словащині і Угорщині всі видатки, виложені на галицьких та буковинських виселенців.

Тепер ідуть заходи, щоб не видалити виселенців серед зими з їх теперішнього місця побуту. Українське правительство і жидівські Національні Ради віднесли за меморіалом до президента Масарика в Празі.

З ЛЬВІВСЬКИХ ШКІЛ.

По заняттю Львова через польські війська, настали в школах різні переміни. У всіх народних міських школах усунено зовсім обов'язкову науку німецької мови, а в німецькій гімназії замінено німецьку викладову мову на польську. За-

мітно, що в німецьку гімназію ходили по найбільше Жиди, котрі уважали німецьку мову своєю щоденною, дальше горстка живучих тут Німців і мала дрібка Українців та Поляків. Заміну викладової мови переведено там без засади самоозначення інтересованих родичів, Жидів і Німців, а розпорядженням з гори. І не мале було здивування учеників, коли вернувши по воєнній заверусі дня 10. грудня в школу, довідалися тут, що викладовою мовою має бути для них від тепер польська. Разом з сим змінено чомусь давних професорів (хоч се були переважно Поляки) і надано нових, молодих. В 2. гімназії зайшла ще й така чудасія, що новий учитель ввійшов в класу в військовій мундурі і з револьвером. Більша частина молодіжки підчинилася з конечности новому языковому розпорядженню, чекаючи, що дальший час їм принесе; але були й такі, що перестали в школу ходити.

В приватній євангелічській школі була німецька мова викладовою, а українська і польська надобовязковими. Тепер введено там науку польської мови для всієї молодіжки, як обов'язкову. Все було би досі правильне, бо хто удержує школу, той має право рідитися в ній. Та годі згодитися з метою польського учителя в 3. народній класі. Сей пан, замість завдати собі троха труда, щоби німецьких і українських дітей, котрі не учились до тепер польської мови, поволи підучувати тої мови і поступенно вирівнювати їх відомости з другими учениками, взявся за таку методу, що велів зараз першого дня по кільканайцяти дітям, що не знали польського, лишатися за кару по школі. Чи такий спосіб гуманний, чи годиться з духом виховання і педагогії, чи дуже міг загріти дітей для польської мови, най розсудять педагоги. (.)

Революція в Болгарії і Румунії?

„Morgenzeitung“ з дня 14. с. м. доносить, що в Болгарії та Румунії мала вибухнути революція. Болгарське правительство мало уступити.

З Угорщини доносять, що революційний рух в Румунії шириться в великій степені. Румунське правительство стягає свої війська з угорської території на румунську границю.

Вісти з краю.

3 Перемишля. Дня 4. грудня відбулося засідання новоіменованої міської Ради в Перемишлі. На внесок радного Тарнавського ухвалено висказати вирази пошани для героїських оборонців Львова і Перемишля. Іменем Жидів промовляв радник д-р Макс Розенфельд, котрий заявив, що жидівські радні не можуть прилучитися до внеску Тарнавського, тому, що міська Рада Перемишля не осудила насилля, доконаного на жидівським населенню.

31 Станиславова доносять, що на чолі повіту стоїть т. зв. Повітова Адміністрація, зложена з 9 Українців, 4 Поляків і 4 Жидів. Всі уряди обсажені Українцями або Жидами, бо польські урядники не хочуть працювати. Апровізація добра.

Воєнна ситуація.

3 комунікату штабу Нач. ком. Військ Польських на східну Галичину ген. див. Розвадовського з дня 20. грудня 1918 р. Група ген. див. Лесневського виперла неприятеля поза Солонку малу. Наступи ворога з Малишківцею на Соколяники відперто. В бігу дня відперто наступи ворога на Соколяники, Збоїська і Бруховичі. Група ген. Мінкевича дійшла до Хирова. Група ген. Зелінського заняла коло Перемишля Підмосте і Трушівичі. Креховицькі улані зміцнені артилерією і піхотою занявши Міжинець, Гдешиці, Библо, Грушатичі вийшли до Нового Міста. Страти Українців великі; в однім місці 73 забитих. В інших групах нема змін.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

„Робітнича газета“.

(Підслухане в адміністрації.)

В маленькій адміністраційній кімнаті „Вперед“ поплудни повно, преповно. Найбільше галасує малий Фрондзей, бо друкарня щось запізнилася і нема під рукою стількі чисел, скільки йому треба.

Дуже малий сей наш Фрондзей, але багато газети продає, а що стіл за високий для нього, то другі його товариші впирають його від часу під стіл.

Товариші Юзьо, Цюпа, Пагат працюють в поті чола, бо кольпортери видирають з рук газету, щоби як найскорше і першим бути на вулиці.

З боку стоять ті, що прийшли купити поодинокі числа. Случайно зачув я між ними таку розмову:

— Бачиш, „Вперед“ тепер одинока українська часопись, все булоби добре, тільки чому та напис на ній „робітничка“. Ми всі її читаємо, а газета називається „робітничка...“ — говорив один.

— А ви не робітники? — питає його сусід.

— Я, бачите, урядник...

— А я думаю, що ми всі робітники, — одні головою, а другі руками.

Розмова урвалася, бо прийшов з друкарні свіжий наклад та всі кинулись по газету.

НОВИНКИ.

— Слідуюче число „Вперед“ вийде в понеділок пополудні.

— До наших читачів на провінції. Наші читачі на провінції можуть надсилати передплату в рекомендованих листах. Хто не має попередніх чисел „Вперед“, може дістати їх ще у нас в адміністрації.

— Ревізія в Карпаті“ триває від вчора.

— Завдання громади. Починаючи від сьогодні, подавати будемо в нашій газеті цілий ряд статей про завдання громади (комунальну політику) в нашій Українській Народній Республіці.

— Розпорядження Начальної Команди Польських Військ у Східній Галичині. Львів, дня 28 XI. 1918. О. р. N-г 6. В цілі унеможливлення Українцям шкідливої діяльності для Держави Польської і Армії заряджую на підставі права, наданого мені через Начального Вождя, що слідує: Без дозволу могого зглядно могого кватерункового відділу у Львові не можна виплачувати особам української народності ані українським інституціям з їх фондів зложених в банку на біжучий рахунок, на конто ошадностей або з якогонебудь іншого титулу одноразово більше чим тисяч корон (1000 К) одному посідачеви біжучого рахунку, щадничого вкладки і т. д., а в протягу одного місяця квоти понад чотири тисячі корон. — в з. Сікорські

— „Вістник політики, літератури й життя“ („Вістник визволення України“) перестав виходити з дня 12 листопада. Вістник виходив від початку війни у Відні і був час, коли він був однією українською газетою на всіх укр. землях б. австрійської і б. російської імперії. Останнє число вийшло як 226.

— „Проблема Восточной Галиції“ — статтю „Кієвско-ї Мисль“, органу русскої соц.-демократів надруковано в найближчих днях.

— П. Іван Косинин, титулюючи себе атташе українського посольства в Відні, помістив в „Neue Freie Presse“ статтю про жидівські погроми у Львові, стилізуючи її так, що вона робить Жидам медвежу прислугу. В зв'язку з сими „Neue Freie Presse“ містить отсю відомість: „Віденське посольство України повідомляє, що п. Косинин від серпня цього року не є атташе посольства“.

— В справі беззастанних арештувань українських залізничників, членів фахової організації, інтерв'ював в п'ятницю 20. с. м. в ТКР. у тов. Обірка секретар нашої партії, тов. д-р М. Фільц. Тов. Обірка зацікавився справою і обіцяв ужити всього свого впливу, щоби припинити безпідставні арештування та увільнити невинних.

— Що вирвалося польським газеті? „Ilustrowany Kurjer Codzienny“ ч. 256 пише: „Walka z Rosjanami mimo tych i onych zwycięstw kompromituje nas w oczach Europejczyków...“ Підчеркнуте редакції „Kurjera“.

— З львівського життя. Пишуть нам з міста: Перед кількома днями ішла ринком одна Українка, п. С. К., зі своїм сином, учеником 2. класу акад. гімназії. Син мав на шапці гімназійну відзнаку, букву „Г“. Та надійшов офіцій і побачивши сей знак, попав в таку лють, що здер з хлопця шапку, відірвав букву і кинув шапку на землю. Мати упінула за сином, але офіцій ще її наганяв. Подібних річей зазнають наші люди тепер без числа, куди лиш ступлять. Та воно має й свою добру сторону, бо пізнаємо наглядно, який дух віє з другої сторони супроти нас.

— Я польська буржуазна преса прийняла Чехів у Львові? Дня 18. с. м. приїхала до Львова делегація чеських офіцій в цілі заснування збірної стації для повертаючих жовнів чесько-словацької республіки. З нагоди приїзду чеських офіцій „Wiek Nowy“ № 5270, на 6 сторони вигає Чехів отсими „сердечними“ словами: „Oficerów armii witała serdecznie mieszkalczy m. Lwowa“ — а зараз на 8 сторони того самого числа змиває Чехам голову в нотатці „Lurpie z wurga wa Czechów“, де каже, що „Ludność polska w rozpaczy z niecierpliwością oczekuje odzwołów polskich“ — проти Чехів...

— Яких документів потреба, щоби перейти вулицею? Таке запитання прислав нам один горожанин, якого арештувано помімо того, що мав

при собі всі приписані легітимації. На се питання не може, на жаль, дати ніхто відповіді...

— Робітничий Календарик на 1919 рік гийде в друку за кілька днів. Ціна одного примірника 1 К 30 с. Хто бере більше як два примірники, платить по 1 короні. Замовлення приймає вже тепер адміністрація „Вперед“.

Оповістки.

— Управа У. С. Д. П. звиває всіх товаришок і товаришів, які не виплатили партійного податку за 1918 рік, щоби негайно вирівнювали залежності. Партійний податок, що виносить всього 1 К в місяць, можна складати щоденно в Секретаріаті, вул. Руська 3, на руки тов. д-ра М. Фільца.

— На підтримання українського робітничого днівника зложили в останніх днях (в коронах): д-р Мудрицький Ст. 20, Заячківська Марія 10, Крипкевич Марія 20, Александр Говшовський 10, Михайло Януш 40, Г. М. 100, дир. Пшепюрський 40, Олена Парашук 10, Юрій Левицький 10, Інжнірова 10, О. Косевичева 4, С. П. 30, Хемчук 10, А. Ок—ш 4, Іван Ігнат 4, Слизюк 1, Савчик Омелян 40, В. Шехович 20, Демко 10, Ярослав І. 20, д-р Е. В. 100, Антін Максим 10, Ойстрайх Явів 10, Сидір Гремницький 40, Товариші і товаришки з Перемишля 340, О. Ш. 20; — Збірка, тов. Целевича: Володимир Целевич 30, Ів. Ан 10, Ванчицька 5, д-р Григорій Величко 20, Д. Кор. 50, Гринчшин Анна 10, Оля Дудрик 10, Повзеник 7, Анна Баранівна 10, Оля Курцеба 6, Держізна Мирослава 10, Медвецький 10, Володимира Левицька 10, Пташнік 10, Ф. 2, Мікі І. 10, Мікі ІІ. 10, Євгенія Перфешка 10, Микола Левицький 10, І. Р. 2, Юр. Фал. 20; — Ігнат Клименко 10, Інж. М. 20, дир. Л. Р. 20, О. І. 50, д-р Т. Кормош 10, Йосиф Гаращак 10, Іван Ярема 200, М. С. 10, В. Ст. 10, Марія Павлюк 10, Онісько Олександр 100, Приятель № 4 11 20, Шпікула 5, Микола Левицький 10, Глязер Йосиф 10, Тушницька Йосифа 10, Михайло Ф. 10, Малішевський 50, Недільська Марія 10, Т. Л. 10, Ірина Лежогубська 10, Маса Лисий 10; — Збірка тов. Клименка: Олександра Бегей 10, Пелегія Борович 2, Марія Пилипович 10, Татяна Парина 20, Анна Карачик 5, Олександра Савотій 10. Разом 1.824 20.

— Виназ складон для ранених Українців у Львові, в коронах: (Далі.) Володимира Пистленова 20, Олена Косевичева 20, Броніслава Лещинська 20, Євгенія Франкова 20, Йосифа Лішинська 10, Теодор Лішинський 20, Альойзій Добрянський 20, Клим Топільницький 20, Стефан Лішинський 20, Нуся Косевичівна 10, Євген Перфешський 10 і парабія, Ромуальд Перфешський 15, Іван Калко 20, Паньків 2, Рудницький 15, Зубик 6, Логоцький 10, Шпалівна 10, Геців 20, Глинянський Іван 20, Глинянський Адольф 20, Іван Глинчак 20, Андрій Мозол 20, Онуфрій Бойко 10, Юліян Оглі 20, Стефан і Мирослав Полішук 10, Чорний Осип 10, Кліш Осип 20, І. П. 20, д-р Ф. Колесса 10, Дирекція, персонал Земельного Банку Гіпотечного і д-р Петро Гайдучок замість вінця на домовину бл. п. Осипа Гедованського, урядника тогож банку 670, д-р Лев Ганкевич, П. Бунак, Ос. Гелінатий, Е. Гуцайло, І. Івашко, всі по 20 К, Лев Лішинський 20.

— Дня 11 грудня перед полуднем в битві під Козичами побіг малого двора загинув Станіслав Лятоха, артилерист одніорічник. Хтоби мав вістку про нього, просимо подати до ред. „Вперед“.

— Переписна редакція. Вп. Е. Суссман: Надісланого письма не можемо надрукувати з причин, від нас незалежних, а Вам відомих.

Ширіть сирізь свою робітничу газету, передавайте її з хати до хати, з рук до рук! Збирайте складни на пресовий фонд „Вперед“.

Оголошення приймається по 2 корони за один петітовий рядок. За зміст оголошень редакція не відповідає.

Стецьмах пошукує заняття. Може прийняти й жінку роботу. Відомість: вулиця Сикстуська 23, у дозорця.

Робітня ДАМСЬКИХ СУКОНЬ І КОСТЮМІВ МА-РІЇ ПАВЛЮК, Львів, Собського 12, прийме сейчас здібні сили за доброю винагородою, а також дівчата до науки.

Дамський кравець Натан Полляк повернув і виконує всіяні роботи старанно по дешевих цінах, вул. Ягаймонська ч. 12.

Печі і кухні кафлєві усталає нові та переставляє, направляє і чистить зі самі. — Юліян Оглі, Львів, вул. Руська ч. 1.

Служницю до всього і описи над дітьми, від старший, охотно з провінції. БАРАБОЛО за вуголь заміною; відомість в адміністрації „Вперед“.

Торговельчик корінно і палеро-галантер, прийме управу самостійного провадження склепу за зложеним відповідної кавці. Зибі-кевича ч. 49 ІІ. пов. на право.

О. СІРЕНТОВИЧ, СТАНИСЛАВІВ. Ми всі здорові, що діється в тободу? — Марія.

ДЕРЖАКО, ЗВОРИВ. Ми здорові і безпечні. — Влодко.

ВАСИЛЬ РУДИЙ в ПІДГАЙЦЯХ. Коли Машкоє до-ма, нехай чекає на батька. Дайте знати, чи Ви здорові. Пісарек.

ВАСИЛЬ МИХАЙЛОВИЧ ГНАТКЕВИЧ, ученик VI кл. гімн. II української гімназії в КИЇВІ. Славо! Дай знати о собі, чи живеш. — Люба. (Хто мав би відомість о нім, хай повідомить редакцію „Вперед“).

ОСТАП ВЕСОЛОВСЬКИЙ, СТРИЙ. Дай вістку про Даміна і Батіна. Ми здорові. — Софія. — Стрийський і станиславський часописі прощу о передрук. 3-5

МАРІЯ ТИСОВСЬКА і доня Олена здорові. 3-10

Читачі „Вперед“ прощу повідомити ІВАНА МЕЛЬНИЧУКА в КРИЛОСА, п. ГАЛИЧ, що його син живе на місці де був. Пан у Відні. — Грися.

Читачі управу о повідомлення памі ПЛОНСЬКОЮ в КОЛОМІЙ, що я здорова. До дому дістатися не можу. — Антолина.

ПЕТРУШЕВИЧ — БЕРЕЖАНИ. Зося, Андрійко і його братики здорові. — Іван.

ДАВИД БІСЕН КРИВЕ — РАДІХІВ. Перебуваю у фамілії Маркус і маюся добре. Фамілію А. Шарпвайд в Радехові прощу завітати, що сина Маркус у Львові а Адольф в Закопанім здорові. Інші часописі прощу о передрук. — Ізраель Бісєк.

Читачі „Вперед“ прощу повідомити родичу БРАНД-МАРКА в ЧОРТКОВІ, родичу ФАЛЬБЕР в СЕЛЦІХ ПОД-ПІДГАЙЦЯХ, родичу ПЛУМБЕР в ГЛИНЯНАХ і родичу ГАН в НОВІМ СЕПІ коло Підволочиск, що Ште-гель і Вах перебувають здорові у Львові. Інші часописі просятсь о передрук.

Ми всі здорові — Яркова.

Хто вибирається в сторону Каміньчанин або Красного, знайде товариство. Зголошення листовно до адміністрації „Вперед“ під „Подорож“.

ОЛЯ і МИХАЙЛО НЕСТОРИ. Ми здорові. Дайте знати що о собі. — Стефа. — Інші часописі просятсь о передрук.

М. РОГУЛЬСЬКИЙ, КУПНОВИЧ, у Львові, здорові. — Іван. — Стрийський і самбірський часописі просятсь о передрук.

ЛЕОНТИНА ГРОССМАН просить повідомити свогого мужа Шимона Гроссмана, урядника залізничного в Тернополі, що я у Львові у Галі.

Читачі „Вперед“ просятсь повідомити ФЕРДИНАНДА ВІЛІНСЬКОГО, заступника нотаря в БРОДАХ, не-жінка здорова і очікує відомості.

Д-Р ВЕРНЕР, ОНЯТИН. Просимо повідомити, що Меч-ки, Йосифа і ми здорові. — Вігольда.

АННІ ВІТИНСЬКИЙ прощу довести, що ми здорові, а хлопці нема у Львові.

БЕЛЮХОВСЬКИЙ, ДОБРЯНИЦЯ, пов. Перемишлянина. Зося, Мундаво, Владко живемо і здорові. Дайте знак знати о собі. Венцель.

БОРИНИЧ, УЧИТЕЛЬ ШОРОВУРА! Прошу повідомити Катруля і мою жінку, що я здоров і перебуваю у брата. — Монца.

ВЛОДКУ! Усьо гаразд, а на місці. — Стяно.

В листопаді 18—19 поїхав мій син МОРИЦ РОЗЕНЦВЕЙГ у чині VI кл. жл. до ПЕРЕМІШЛЯН за поштою. Прошу о вістку. — Леопольд Розенцвейг, Сикстуска 2.

Домошу моїх жінці АДЕЛІ ВЕЙНЕР у д-ра Коцмана в ПЕРЕМІШЛЯНАХ, що я здоров і не поніє ніякої шко-ди. Прошу о вістку. — Маркус Вейнер. Львів, Загму-тиська 11.

Усіх знайомих просятсь повідомити ВОЛОДИМИРУ ТИСОВСЬКУ в СТАНИСЛАВІВІ, Зосяна Воля ч. 53, що її муж у Львові зовсім здоров. Курьосний і Роліналий таюки.

Нуся і Настя просятсь дуже читачі „Вперед“ повідомити ДІДИЧІ в ЛІПЦІ ГОРИШНОЇ пов. Рогатин, що здорові і просятсь о відповідь.

ДОВРОМІЛЬСЬКИЙ-ЧОРТКІВ. Хто з наших є у Вас і де-решта рідні, котрі разом поїхали? Чи Влодко з ними? Відповідь газетою. Геня і Тосю не опустіть. Василь. — Завадська. — Тернопільський часописі просятсь о передрук.

Хто має яку відомість про ТАДЕЯ ВІЛЮНА, австрійського ріймайстра, прощу повідомити: вулиця Віна. Поля ч. 12.

МАТКОВСЬКИЙ, ЛІПОВИЦІ-ПЕРЕМІШЛЯНИ. Ми всі здорові. — Гейя.

О. ЗАЛУЖНИЙ, ПОТІК. Ми здорові, ситі, цілі. П. Г. опікується нами. Пржжроси жадної не було. — Діти.

ХРИСТИНА ГЕРІНОВИЧ повідомляє мужа і рідню, що всі здорові.

ДІДИЧ ІВАН сотник 19 п. укр. стр. повідомляє родичів і знайомих в ПЕРЕСПІ пов. Сокаль, що знаходиться в гарнізоні військати ранений, приходить до здоров'я. Інші часописі просятсь о передрук.

ВЛОДКУ! Живем здорові! Ждемо вістий від Тебе. Мечна. Оссовська. Інші часописі прощу о передрук.

НАТАЛКА ОХРИМОВИЧЕВА в НЕМИРОВІ і ОЛЬГА ПАВЛОВИЧЕВА в КОЛОМІЙ. Як маєтеся? Повідомити! Ми здорові. — Стефанія Рєвановичева.

ВОЛОДИМИР МАЛІШЕВСЬКИЙ в Краске-Броді-Терно-піль. Займаєся Ромком і возом Кого з Вишени. — Гейя.

КАЛИНЕВИЧІВ в Камініці Струмиковій просятсь повідомити, що ми здорові у Львові. — Целіна Розен-край.

ІЗРАЕЛЬ ГОТЕСМАНН, Львів, Кавказівська ч. 20, по-відомляє родичів Симеона Готесманна в Борщеві, що всі здорові. Інші часописі прощу о передрук.

ЛІЩИНСЬКА. Броді. Добре мені у Олі і Галі Насали-ських, Львів, вул. Шептицьких ч. 82. П. п. — Миська.

Наші діти і родичу повідомляю, що ми здорові. — Т. А. М. Заячківська.

Прошу знайомих о повідомлення моєї жінки, яка перебу-ває у о. МОГИЛЬНИЦЬКОГО в Дняурковій пошта Обер-тин, що ми всі трое здорові у Львові. Інші часописі про-сятсь о передрук. — Михайло Руденський.

Прошу повідомити Д-ра ПІНАЦА ЛЕВЕНГЕКА в Стрию, що отець хорий, просить його, щоби приїхав.